

Arrest

nr. 90 538 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE, loco advocaat W. GARDIN, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Teheran. In 1385 (Perzische kalender, komt overeen met 2006 in de westerse tijdsrekening) zat u in uw derde jaar geografie aan de Vrije Universiteit van Ashtiyān (regio Arak). Op 01/04/1385 besloten u, uw vriendin P. Y. {...} en uw vriend M. R. {...} uit te gaan in Teheran. P. {...} was uw klasgenote en een goede vriendin die kort voor het incident tegen haar zin in het huwelijk was getreden met een partner die haar ouders voor haar hadden uitgekozen. Haar huwelijksfeest had nog niet plaatsgevonden. Net na het verlaten van Ashtiyān werd de taxi waarin jullie zaten aangehouden door de politie. P. {...} had haar

chador niet aan en werd verweten zich te hebben bezondigd tegen de islamitische kledingvoorschriften. Jullie werden alle drie overgebracht naar het politiestation van Ashtiyān. Jullie werden in aparte verhoorkamers geplaatst. U werd ondervraagd over uw reismotieven en de relatie met de andere twee passagiers. U verklaarde dat het uw vrienden waren. Tijdens uw ondervraging hoorde u gegil uit de naburige kamer. U liep uw verhooruimte uit en probeerde de deur van de naburige kamer te openen. Omdat deze op slot bleek, begon u op de deur te kloppen. Terwijl u nog steeds klopte en duwde, werd de deur geopend. Door deze beweging viel de agent die de deur opende op de grond. U zag P. {...} die hilde en haar kleren aandeed. U verstond daaruit dat ze door de aanwezige agent was verkracht. Intussen werd u gegrepen en meegesleurd naar een andere verhooruimte. Ook de agent die P. {...} had aangerand werd weggebracht. Er werden u vragen gesteld over uw relatie met P. {...}. U zei dat ze een gewone vriendin was. U werd daarop hard geslagen en verweten dat u een buitenechtelijke relatie met haar onderhield. Ook werd u ervan beschuldigd een agent te hebben aangevallen. Alle beschuldigingen werden op een papier gezet. U moest dit ondertekenen en uw vingerafdruk werd erop gezet. Nadien werd u in een cel geplaatst. Vanuit de cel hoorde u dat Mojtaba mocht vertrekken. P. {...} werd verplicht haar vader te contacteren. Na enkele uren hoorde u de vader van P. {...} aankomen. Er werd hem verteld dat zijn dochter samen met u was gearresteerd toen jullie waren betrapt op seksuele handelingen. Hoewel u hoorde dat P. {...} deze aantijgingen ontkende, geloofde haar vader haar niet. Intussen vroeg u contact op te nemen met uw neef A. A. {...} die kolonel was bij de Sepah e Pasdaran (Revolutionaire Garde). Hij beloofde u te helpen maar zei dat u daarna daar niet meer mocht blijven. De volgende dag werd uw zaak voor een rechter gebracht. U werd beschuldigd een agent te hebben aangevallen en een buitenechtelijke relatie te hebben onderhouden met een gehuwde vrouw. U werd veroordeeld tot zeventig zweepslagen die door tussenkomst van uw neef werden omgezet in een geldboete. Na het betalen van de geldboete mocht u beschikken. U besloot bij uw vriend D. F. {...} in Teheran te gaan wonen. U kon in zijn atelier werken om u te voorzien in uw onderhoud. U vernam intussen dat uw medestudenten vernomen hadden wat P. {...} was overkomen. Drie dagen na jullie arrestatie begaven ze zich naar het betreffende politiebureau en riepen slogans. U vernam dat enkele studenten tijdens deze manifestatie werden opgepakt. Nog geen maand na het incident kregen uw ouders het bezoek van politieagenten van hun wijk. Ze vroegen naar u. Omdat u eerder nooit problemen heeft gekend met uw autoriteiten, noch met gewone burgers, dacht u dat u gezocht werd naar aanleiding van het incident met P. {...}. Tot aan het overlijden van uw vader in 1389 (2010) kwamen politieagenten uw vader vragen waar u was. U vermoedt dat u kan worden aangeklaagd voor het aanzetten tot rellen die hadden plaatsgevonden drie dagen na het incident in 2006. U vernam van uw vriend D. {...} dat hij bevriend was met een smokkelaar M. R. {...}. U verzamelde uw gespaarde geld en vroeg M. R. {...} u naar België te brengen. Een maand na het Iraans Nieuwjaar 1391 (maart 2012), vertrok u uit uw woning in Teheran per bus naar Maku. In Maku werd u opgewacht door M. R. {...}. Hij smokkelde u de grens met Turkije over en liet u plaatsnemen in een wagen met nog drie andere reizigers. U werd naar Istanbul gebracht waar u na drie uur samen met andere reizigers in een vrachtwagen werd geladen. Na zes dagen reizen kwam u op 2 mei 2012 in België aan waar u op 3 mei een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh (geboorteboekje) en een kopie van een internetartikel over de studentenrellen in Ashtiyān in 2006 naar aanleiding van een verkrachting van een studente neer. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u een kopie van uw universiteitsdiploma.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst legde u geen enkel overtuigend bewijs neer van uw persoonlijke betrokkenheid bij het incident van 2006. Gevraagd naar bewijsstukken in verband met uw veroordeling en het betalen van een boete (CGVS, p. 5-6; p. 15), stelde u niets te bezitten. U was verder ook niet op de hoogte van het feit of uw (intussen overleden) ouders het vonnis in hun bezit hadden. U stelde dat dergelijke documenten in Iran bij de betrokken rechtbank blijven en niet aan de betrokkene worden gegeven (CGVS, p. 17). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat er hiervan wel degelijk bewijsstukken moeten van bestaan. Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag verwacht worden dat hij de waarheid vertelt en de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten die hij bij zijn asielaanvraag aanhaalt en/of bij het evalueren van zijn vrees. Er kan bijgevolg redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Daar u uw persoonlijke betrokkenheid bij deze affaire geenszins aangetoond heeft, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering sindsdien uit vrees ondergedoken te hebben moeten leven ernstig op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van het door u neergelegde diploma. Waar u stelde na het incident van 2006 meteen naar Teheran te zijn vertrokken en daarna niet meer naar de universiteit te zijn gegaan omdat u ondergedoken moest leven (CGVS, p. 3; p. 12), blijkt uit het door u neergelegde document dat u op 25/7/1386 (17 oktober 2007) – meer dan een jaar na het door u aangehaalde incident – uw licentiaatsdiploma behaalde aan de universiteit van Ashtiyān. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw zus en haar echtgenoot na uw vaders overlijden de verkoop van de woning en de erfenis regelden, waarbij ook u officiële documenten diende te ondertekenen (CGVS, p. 3; p. 5; p. 16). In het licht van deze vaststellingen komt de geloofwaardigheid van uw bewering sinds dit incident door de autoriteiten te worden gezocht en hierdoor ondergedoken te hebben moeten leven, fundamenteel op de helling te staan.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u over de periode na het betreffende incident een uiterst gebrekkige kennis heeft. Behalve dat uw vriendin P. {..} een depressie had – zoals vermeld in het door u neergelegde artikel – blijkt u over (de gevolgen van) dit incident (voor haar) geen enkele informatie te hebben (CGVS, p. 14). Ondanks dat u zich als vriend van P. {..} beschouwde en een belangrijke rol in het incident en in haar problemen speelde, wist u niet met zekerheid of P. {..} al dan niet daadwerkelijk verkracht was. U zei in dit verband dat u dacht dat ze verkracht was (CGVS, p. 8). Voorts wist u niet of uw vriendin of haar familie een klacht hadden ingediend tegen de agent die uw vriendin had verkracht (CGVS, p. 14-15). U wist evenmin of haar verloofde en/of haar familie een klacht tegen u hadden ingediend (CGVS, p. 18). Daarnaast had u geen informatie betreffende de gevolgen van de rellen naar aanleiding van het incident waarbij u betrokken raakte. U wist weliswaar dat er enkele mensen waren opgepakt, maar wie precies kon u niet zeggen. U wist evenmin welke juridische gevolgen er aan hun arrestatie verbonden waren (CGVS, p. 17). Verder was u na het overlijden van uw vader in 1389 (2010) niet meer op de hoogte of u nog daadwerkelijk werd gezocht. Of de autoriteiten bij uw familieleden en meer bepaald bij uw zus waren langs geweest, kon u niet zeggen. U wist ook niet of er ooit een convocatie voor u werd achtergelaten (CGVS, p. 16-17). U wist tot slot zelfs niet eens of er een juridisch dossier tegen u opgesteld was (CGVS, p. 16). Nochtans verklaarde u een familielid te hebben die een belangrijke post binnen het regime bekleedt en die erin slaagde uw strafmaat naar aanleiding aan het incident in 2006 danig te verminderen (CGVS, p. 4). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen.

Uw verklaring dat u en M. {..} zouden worden gezocht als aanstokers van de rellen, valt verder niet te rijmen met uw verklaring dat u met M. {..} contact had en dat hij in dit verband geen enkel (juridisch) probleem kende (CGVS, p. 16).

Dat er aan de door u beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tot slot uit uw houding. Zo stelde u dat u na het incident van 2006 tot de lente van 2012, i.e. ongeveer zes jaar, (discreet) in Iran bleef wonen en werken (CGVS, p. 3; p. 16-17). Nochtans zouden de autoriteiten al een maand na het incident bij uw ouders langs geweest zijn en zouden ze sindsdien af en toe langskomen (CGVS, p. 15). Dit extreem laatijdig vertrek is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw autoriteiten.

Het geheel van voorgaande bevindingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De eerste bladzijde van uw identiteitsboekje bevestigt uw identiteit en

uw nationaliteit. Deze worden niet in twijfel getrokken. Uit het internetartikel over een verkrachting van een studente kan niet zonder meer uw betrokkenheid besloten worden. Noch het slachtoffer, noch de andere betrokkenen worden immers bij naam genoemd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht beoogt op te werpen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Wat betreft het motief inzake het niet kunnen voorleggen van een overtuigend bewijs van zijn persoonlijke betrokkenheid bij het incident van 2006 stelt verzoeker dat dit te wijten is aan het feit dat hij niet op officiële wijze werd vrijgelaten, maar door tussenkomst van zijn neef. Daarom is hij niet in het bezit van documenten met betrekking tot de beschuldigingen. Het gaat bovendien om valse beschuldigingen en de politie trachtte er zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan te geven om hun collega die zich vergreep aan verkrachting te beschermen. Verzoeker wijst nog op het gammele rechtssysteem in Iran waarbij uit informatie blijkt dat er voortdurend onregelmatigheden in de rechtsgang worden

gerapporteerd. Verzoeker stelt de dupe te zijn van een corrupt rechtssysteem en mocht van geluk spreken dat zijn neef die een hoge functie bekleedt hem tijdelijk heeft kunnen helpen.

2.6. De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn betrokkenheid bij het incident in 2006 door de rechtbank in Iran veroordeeld werd tot zeventig zweepslagen die door tussenkomst van zijn neef werden omgezet in een geldboete. Het betoog van verzoeker dat de beschuldigingen vals waren en hij door tussenkomst van zijn neef uiteindelijk werd vrijgelaten, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde voor de rechtbank te zijn gedaagd en dat hij werd veroordeeld. Bijgevolg kan redelijkerwijze aangenomen worden dat van deze juridische zaak en de daaropvolgende veroordeling materieel bewijs bestaat, zoals een vonnis, dit te meer nu uit de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat van dergelijke zaken wel degelijk documenten bestaan en dat het verkrijgen van documenten via een advocaat mogelijk is (administratief dossier, stuk 13 (2)). Het argument van verzoeker dat het rechtssysteem in Iran gammel is, kan aan voormelde vaststelling, die gesteund is op objectieve informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, geen afbreuk doen. Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten op het rechtssysteem in Iran, waarmee hij niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op voorgaande – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.7. Inzake het motief met betrekking tot zijn diploma stelt verzoeker dat, in de mate dat er zich in het verhaal omissies en contradicties voordoen, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid ervan te besluiten. Verzoeker verwijst naar rechtsleer en rechtspraak en betoogt dat hij zijn diploma tegen betaling verkregen heeft bij zijn oom, die rector is van de universiteit. Verzoeker meent dit gegeven ook aangebracht te hebben tijdens het verhoor waarbij hij zich afvraagt of de verwerende partij dit gegeven bewust vergeten of genegeerd heeft. Met betrekking tot het ondertekenen van documenten na het overlijden van zijn vader stelt verzoeker dat hij op een andere locatie heeft afgesproken dan waar hij zich schuilhield. Verzoeker meent dat de tegenpartij vooringenomen is.

2.8. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen niet meer teruggekeerd te zijn naar de universiteit na het incident van 2006 en het feit dat hij zijn licentiaatsdiploma behaalde op 17 oktober 2007 tracht te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheid. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen, in tegenstelling tot wat verzoeker thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen ruimte laat voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaanvraag raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792; RvS 19 december 2006, nr. 166.028). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

Verzoekers betoog dat hij op een andere locatie afsprak met zijn zus kan geenszins de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij ondergedoken leefde herstellen. Immers blijkt uit lezing van het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat zijn zus hem officiële documenten bracht om te ondertekenen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5). Wanneer hem gevraagd wordt of ze niet bij zijn zus zijn geweest om hem te zoeken, antwoordt verzoeker dat hij het niet weet en dat hij geen contact heeft met zijn familie. Gewezen op het feit dat hij wel degelijk contact had met zijn zus, gelet op zijn eerdere verklaringen, haalt verzoeker slechts zijn schouders op (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 16). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker die verklaarde ondergedoken te leven maar wel nog contact had met zijn zus, niet zou weten of hij via zijn zus gezocht wordt. Bijgevolg doet dergelijke vaststelling afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Verzoekende partij dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

Bij de vraagstelling tijdens het gehoor is het de bedoeling inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Het argument als zou de commissaris-generaal vooringenomen zijn bij de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geenszins overtuigen.

2.9. Inzake de vaststelling dat hij weinig weet over de periode na het incident stelt verzoeker dat hij zich moest schuilhouden zodat hij alle contacten met zijn vrienden verbroken heeft. Verzoeker stelt dat hij de verkrachting niet heeft gezien, maar gelet op de feitelijkheden men ervan kon uitgaan dat P. verkracht werd, vermoedens die bevestigd werden door de beschuldigingen tegen hem. Na het overlijden van zijn vader heeft verzoeker geen contact meer gezocht met zijn geboortedorp, het was zijn neef die stelde niet meer terug te keren en niet meer te informeren, raad die verzoeker heeft opgevolgd. Het niet weten spreekt in het voordeel van verzoeker want dit getuigt van een werkelijke vlucht.

2.10. Het argument dat hij ondergedoken leefde en hij alle contacten met zijn vrienden had verbroken, kan niet verklaren waarom verzoeker een uitermate gebrekkige kennis over de periode na het incident van 2006 vertoont. Immers mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij is geïnteresseerd in de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en dat hij tracht zich daarover zo goed mogelijk te informeren. Bovendien blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij nog nu en dan contact had met zijn vriend M. die op zijn beurt via via in contact stond met P. (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 12-13-14) zodat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoeker via zijn vriend informatie kon inwinnen over de periode na het incident. Zoals blijkt uit de bespreking hoger onder punt 2.8. had verzoeker ook nog contact met zijn familie. Derhalve is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of P. verkracht werd, of hij nog wel degelijk werd gezocht en of er een convocatie voor hem werd achtergelaten. Uit dergelijke onwetendheden kan een dermate verregaande desinteresse in de kernelementen van zijn asielrelaas worden afgeleid die niet strookt met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.11. Inzake het motief omtrent het feit dat hij zolang gewacht heeft om Iran te verlaten, stelt verzoeker dat hij als arme student de financiële middelen niet had om te kunnen vluchten. Het werken gebeurde tevens in een gebouw waar hij zich schuilhield.

2.12. Verzoekers betoog waarom hij ongeveer zes jaar gewacht heeft om te vluchten uit Iran, met name uit financiële overwegingen, kan geenszins overtuigen. Immers blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij na zes maanden na de terugkeer van de universiteit is gaan werken en dat hij daar genoeg verdiende. Bovendien heeft verzoeker ook geërd (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5) en had hij familie zodat financiële overwegingen geenszins een dergelijke lange periode van zes jaar kunnen verantwoorden. Immers, wanneer men werkelijk vreest voor zijn leven kan verwacht worden dat men alles in het werk stelt om zo snel mogelijk het land te verlaten. Het betoog dat hij werkte in het gebouw waar hij zich schuilhield is in dit kader niet dienstig.

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.15. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.16. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER